

לשוננו לעם

עורכים: שושנה בהט, דוד טלשיר

מתוך

כרך מד, תשנ"ג

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

חכמת מדן

נהניתי מאוד למקרא חידודי לשונו השנונה של ידידי ורעי מנוער, מאיר מדן המנוח, בגיליון פורים תשנ"א של **לשונו לעם**, עמ' 80. הצעותיו לעברות שמות, כגון בר-כפרה, פרי-מן, שוא-רץ וזולתם הן כפתור ופרח! משך עשרות שנות ידידותנו זכיתי לשמוע מפיו אמרות-כנף כהנה וכהנה, והנה אחדות מהן שאמרן לנו, או ששח לנו כי אמרן לזולתנו:

פעם התאכסן בביתנו ברמת-גן והשכבנוהו על משכב מתקפל: בלילה – מיטה, ביום – כורסה, דבר שהיה אז שיא החידוש. המיטה הייתה די צרה ונראה כי לא ערבה לו ר' מאיר שנתו אותו ליל, שכן בשאלנו אותו לבוקר: איך הייתה המיטה? השיבנו מנו ובו: **מיטה משונה...**

פעם, בתקופת המחתרת, דפק על דלתו לעת חצות אחד מפקודיו, אורי חפץ היה שמו. פתח לו מאיר את הדלת ובקול מיושן הפטיר: מה לך פה בשעה זו? **עת לכל חפץ!...**

פעם, בהיותו עוזרו של טור-סיני בהתקנת מילון בן-יהודה, סר אל לשכת המערכת מר שמידע וביקש לראות את טור-סיני. הקשה ר' מאיר: **מה עניין שמידע אצל טור-סיני?...**

ופעם, בהיותו נוכח בטקס חלוקת פרסים, נקראה אל הבימה אישה אלמנה לקבל את הפרס שזכה בו אישה המנוח. לחש מאיר באוזן שכנו: **זו אלמנת-לקבל-פרס.**

צבי רין

קרקר לפורים

הילד לאביו בעברם בשוק: אבא, אנא, קנה לי את הקרקר הזה לפורים.

האב: הן עוד שלשה ימים עד פורים.

הילד: ומה יש?

האב: מה יש תשאלני? ומשך שלשה ימים רצופים תהלום ותבלבל

את מוחי...

הילד: לכן אבא, אבטיחך נאמנה כי לא אקרקר בו כי אם כאשר תישן...

מתוך: **אחשדרפן**, עתון לזמן... שכרותנו, פורים תרע"א, עמ' 14